

محمد ستاری فر، مبدع و طراح سند چشم انداز ۱۴۰۴ در گفت‌وگو با «ایران» مطرح کرد

همگرایی در حکمرانی پیش نیاز توسعه

«سند چشم انداز ۲۰ ساله یا همان طور که عنوان رسمی آن است یعنی «سند چشم انداز جمهوری اسلامی ایران در افق ۱۴۰۴» پس از سال‌ها فراموشی، وقتی دوباره مطرح شد که آقای پزشک‌یان هنگام انتخابات و تا امروز در مقام ریاست جمهوری بارها آن را مطرح کرد. در این سند اهداف مشخصی برای پیشرفت ایران در زمینه‌های مختلف تعیین شده بود. اما نه تنها به آن اهداف نرسیدیم، بلکه در بسیاری از حوزه‌ها پسرفت هم داشتیم. شما مبدع، طراح و به طول کلی عامل اصلی طرح و تصویب این سند بودید. در ابتدا بفرمایید ایده این سند در کدام اتاق فکر شکل گرفت و چه الزامی در کشور شما را واداشت این ایده را دنبال کنید؟

محمد ستاری فر همه رازهای سند چشم انداز را در سینه اش دارد. رئیس سازمان برنامه در سال‌های ۱۳۸۰ تا ۱۳۸۳ مبدع و طراح سند چشم انداز است. او بود که به این فکر رسید که ایران برای پیشرفت به انتظام در حکمرانی نیاز دارد، او بود که به این فکر رسید که ایران برای حرکت پیش رویش به نقشه راه نیاز دارد، او بود که به این فکر رسید که نفت باید خرج توسعه شود، نه خرج یومیه دولت. همه این آرزوها برای ایرانی بهتر در سند چشم انداز آمد. در این گفت‌وگو می‌توانید ببینید که رسیدن به این سند چه راه درازی بود و چه دشواری‌هایی طی شد. هم در این گفت‌وگو خواهید دریافت که چگونه این سند که با عبور از همه مجاری قانونی کشور تصویب شده بود، در یک جدال و روکم کثیف سیاسی، درست پس از تولدش به محاق رفت. و آنچه به محاق رفت فقط یک سند توسعه‌ای نبود، آرزوهای محمد ستاری فر و آرزوهای ایرانیانی بود که بودند و آمدند و می‌آیند. متن پیش رو در برگزیده رازهای این سند است، راز تولدش و راز مرگش و این رازها از زبان کسی است که این چشم انداز را پرورد و خود مرگ آن را هم به نظاره نشست و آن، خود نظاره کردن پایان توسعه ایران هم بود. در متن پیش رو یک کلمه کمتر آمده است، اما همه گفت‌وگو حول همین یک کلمه می‌گردد. از لابلای صحبت‌های محمد ستاری فر، جز همین یک کلمه چیز دیگری نیست و هرچه او کرد و نشد که بشود، برای همین یک کلمه بود: ایران.

مرتضی گل‌پور

دبیر گروه سیاسی